

(המשך מעמוד 31)

רוול קמה לתחייה

יעקבה'לה אגמון, בתקופת הרומאן ש' להם.

כל יפהפיות תל-אביב היו אורחות קבר עות בקפה, כשהן מציגות את האופנה החדשה בתלבושות, בתסרוקות ובפרוות. דיצה חבס היפהפיה באה תמיד עם אמה. אשת-החברה מלכה רוזנשטיין, מלכת-היופי הוותיקה רינה וייס, והשחקנית זיויה רודן היו תושבות קבע ברוול. יושבי ראש ההנהלה הציונית, אריה דולצין, אהב לשבת ברוול רק על המידרכה. טדי קולק בילה כאן את יום-העצמאות ב-1952, כשהוא נהנה מבקביק קוניאק משובח. כאן היה מקום-מיפגשם הקבוע

הקפה שהיה מרכז החברה בתל-אביב

נפתח שוב - במהדורה צנועה

כשהיתה גודרה מאיר שרת-החופץ נהגה להתייצב בכל יום שישי בצהריים בלוויית נהגה הפרטי בקפה רוול, עמדה בתור הארוך ורכשה עוגות לשישי-שבת. גולדה סירבה לקנות מחוץ לתור. לבעי

היו מתאספים גברברי העיר, כשהם מנסים למשוך תשומת-לב מיריבת של נשות דיונגוף, אשר באו להראות וגם לדאוג. למטה: מירפסת רוול המחודשת, היום, הנמצאת בקומה השנייה.

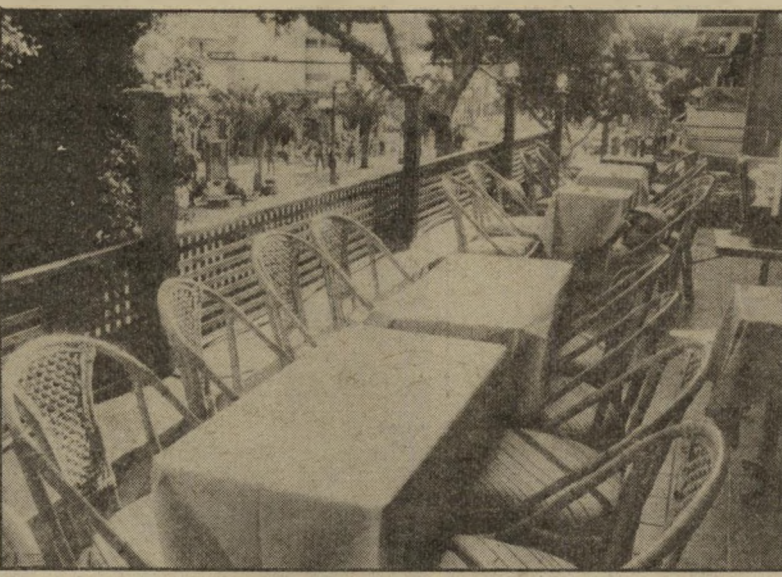
מירפסת מול מרפסת החצר הגדולה של קפה רוול בצהרי יום השישי לפני תשע שנים. בקטע הרחוב שלפני החצר

של ציירים, שופטים, יהלומנים, אנשי כדורגל וסתם עמך, שאהב לראות ול-היראות.

ההיסטוריה של בית-הקפה המפורסם

זכרונות שחקן הבימה הוותיק רפאל קלצ'קין היה בין יושבי רוול הוותיקים. כאן: בפתיחה.

לי בית-הקפה המפורסם לא היה נעים ש' הגברת הנכבדה תמתין זמן ממושך לשרות. לכן הזמינו אותה בינתיים לכוס קפה ר' עוגה. כשקנתה סוף-סוף את העוגות, לא הירשתה לנהגה לשאת אותן, ונשאה את הסל בעצמה. גולדה מאיר לא היתה האישיית היחידה שנהגה לפקוד את בית-הקפה המפורסם, שהפך במשך שנות קיומו למוסד חברתי. נשיא-המדינה, יצחק נבון, נהג אף הוא

באותה מידה הוא יכול היה להיהרג בל-בנון. אבל למרות שאני באמת מנסה ל-הדחיק את הפחדים האלה, לא לחשוב עליהם, קשה לי לשכוח את השוטר עיני שיצא להסריד בין בני הזוג דמיטרסקו. נטעו חורשה על שמו בחולון. זה ממש מחמם אותו בקבר. הילדים שלו קיבלו לג' לחג. זה לא יכול להחזיר להם את אבא שלהם. עיני הזה היה משהו מהסרטים. עליו, נחמד. לא האמנתי שלא אראה אותו עוד. אין אחד שלא בכה עליו. הוא גר בבית קטן שבנה בעצמו לאשתו ולילדיו, הם חיו ביחד שיגעון. תארי לך, הבן אדם דופק בדלת ונהרג, הבן שלו נמצא למטה בקהל ואפילו לא יודע שאבא שלו כבר מת.

המישטרה שזמרתה עז קשר עם אנמנות שוטרים?

המישטרה לא דואגת לאנשיה, כש' פרצה המלחמה, בעלי גוייס באמצע היל-לה השאיר אותי בלי גרוש. היכיתי בר מתח לא נורמלי לשמוע משהו ממנו, או לפחות מהמישטרה. אף אחד לא טרח להרים טלפון ולערכן אותי. אף אחד לא שאל אם אני זקוקה למשהו, לעזרה, לסייע נפשי. בוקר אחד לא החזיקי מעמד. הרמתי טל-פון לתורגמן ואמרתי לו: אני רוצה שת' דע, שלשני עשרה ימים יצא בעלי למיל-חמה, ואף אחד מהמישטרה לא טרח לבוא אלי הביתה או להרים טלפון. יום אחר-כך הגיעה קצינת הרווחה, כולה התנצלת יית. לא היה לה רכב ובעלה מגוייס.

אתן מרדצות מתורגמן? ידוע לי שהוא קשוח. יכול להיות שהוא צריך להיות קשוח, כי הפסע באזור תל-אביב הוא רציני. בעלי אמר שלפעמים הוא לא יודע את הגבול.

למה את מתכוונת? בעלי חזר עם זקן מהמלחמה. אמרתי למפקד שלו שבעלי ישאר עם הזקן, ואני אלך על העניין הזה לבג'ץ.

בגלל זקן? כן, בגלל זקן. למה לקצינים מותר ול-בעלי אסור? תראי את תל-ניצב איתן ב'יהושע. למה לו מותר זקן ולבעלי, שבמסגרת תפקידו הולך בלי מדים, אסור. מזה כל זה קשור לתורגמן? אז אני אניד לך: הופעתי בראיין בערב חדש ובאותו לילה קיבל בעלי הוראה לגלח את הזקן.

ואת חוששת שזו התנכלות בגלל הראיין שדך במלחמה?

כן, אבל המישטרה טוענת שזה צירוף מיקרים. וזה הכל בגלל הפעילות שדך? אני חושבת שכן. הם עדיין לא מבינים שאני פועלת גם בשבילם.

מדוע איך המישטרה מבינה את פעולתכן? מדוע לא עוזרים לכן?

כי זו תהיה הוראה כבישולן המישטרה לפתור את בעיותיה. המישטרה בעצמה לא עוזרת לשוטרים. לדעתי צריך להסריד את תיק המישטרה ממיסרדי-הפנים. צריך ש' יהיה שר שכל מעייניו יהיו נתונים ל-שוטרים בלבד. במישטרה יש 17 אלף שר-עלים שחורים. זוהי עבודת נוסח 83, ברגע שקורה משהו, השוטר מרוחק עד שהוא מקבל הוראה ללכת הביתה. בפיגוע ב' כבישהחוף השוטרים היו מרותקים חודש ימים, וחיו משקיות-ניילון. בהסגנות אל-על התקשרו אלי שוטרים וסיפרו לי שה-עירו אותם ב' לפנות-בוקר עם קפה שחור, ורק בצהריים הביאו להם שקיות-ניילון עם חלבה ומלפפונים המוצים ומשקה דל קלוריות כדי שלא ישמינו.

גם בהסגנות "ארבע" לא זכתה המישטרה לאהדת הציבור, אזוי בגלל שנקטה באלימות.

מי שנקט באלימות היו אנשי אל-על. מי שבא ללוח ידע שהוא לא בא לפיקניק, ולא צריך היה להביא איתו ילדים על הר כתמים. הם באו במטרה לשרוף מטוסים. הם נדחמו עז מקום העבודה שלהם.

אחרי שהרסו אותו. גם נשות השוטרים נלחמות למען מקום העבודה של בעליהן. אנחנו לא נלחמנו בצורה לא-חוקית. הדרך שלנו היא חוקית. אני לא אעמיד את המפקדים של בעלי במצב שבו יאלצו לפנות אותי בכוח. אני אתנסה מרצון. בגלל זה המאבק שלנו יותר קשה יותר ממשוך, אם אני אנקוט באלימות. הרי שוטר לא ירצה להרים יד על אשה המ' גינה על האינטרסים שלו. יגידו שהמיש' טרה מרביצה רק לעבריינים.